

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 139/07
26.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, ради поништаја решења Одељења за управне послове у области материјалних давања у социјалној заштити, бр. 553-02-1044/2006-10 од 04.10.2006. године, у предмету додатка за туђу негу и помоћ, у нејавној седници већа одржаној дана 26.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одељења за управне послове у области материјалних давања у социјалној заштити, бр. 553-02-1044/2006-10 од 04.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог и то ставом првим диспозитива поништено је решење Центра за социјални рад у Књажевцу бр. 06-553/2-336/2006 од 29.5.2006. године и решено тако што је ставом другим тужиоцу престало право на додатка за помоћ и негу другог лица са 31.3.1999. године, док је ставом трећим диспозитива истог решења тужилац обавезан да примљени износ додатка за негу и помоћ другог лица за период од 01.4.1999. до 30.4.2006. године, у износу од 190.538,10 динара, врати Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, а преко рачуна Центра за социјални рад у Књажевцу.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа и у том смислу је навео да су погрешни и преурањени закључци управних органа да је одговоран и дужан да врати примљени износ од 190.538,10 динара, по основу додатка за негу и помоћ другог лица. Ово с тога, што управни органи нису саслушали тужиоца као странку у поступку и у вези с тим нису утврдили његову одговорност, тим пре што је био у стварној заблуди, односно није знао нити је могао знати, као неук и непокретан да пријави надлежном органу промену која је од утицаја за даље остваривање права на ову помоћ. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења предложио је да суд исту одбије.

Испитујући законитост оспореног решења на основу чл. 39. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из садржине увода оспореног решења произлази да је исто донео министар рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, а на месту за потпис службеног лица које га доноси означена је ББ, начелник Одељења за управне послове у области материјалних давања у социјалној заштити са назнаком П/О министра, која је ово решење потписала.

По налажењу Врховног суда Србије, овај спор се за сада не може расправити због тога што су у проведеном управном поступку повређена правила поступка од утицаја на решење ове правне ствари. Ово с тога што је одредбом чл. 23 ст. 2 Закона о државној управи ("Сл. гласник РС" бр. 79/05) прописано да министар доноси решење у управним и другим појединачним стварима, а одредбом чл. 57 ст. 1 Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана ("Сл. гласник РС" бр. 36/91...115/05) прописано је да о жалби против решења центра за социјални рад, о правима која су овим законом утврђена као права из оквира права и дужности републике, решава министар за социјална питања, док је одредбом чл. 196. ст. 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) прописано да писмено решење, између осталог, садржи потпис службеног лица које доноси решење.

Како оспорено решење није потписао министар већ друго лице са назнаком по овлашћењу, а да у уводу решења нису означени број и датум тог овлашћења, то је по ставу Врховног суда Србије у проведеном управном поступку учињена повреда правила поступка из одредбе чл. 197. ст. 1. Закона о општем управном поступку, односно оспорено решење садржи битне недостатке који спречавају оцену законитости управног акта у материјално-правном смислу.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је применом одредбе чл. 41. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) у вези чл. 38. ст. 2. истог Закона, решио као у диспозитиву

.....
пресуде. Стога ће тужени орган у поновном поступку отклонити недостатке у доношењу оспореног решења, на тај начин што ће поступити по примедбама суда у погледу поступка из образложења ове пресуде, а којим је везан у смислу одредбе чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 26.12.2007. године, У. 139/07

Записничар, Председник већа - судија

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК